

La Nació

Setmanari adherit a la Unió Catalanista

Redacció i Administració : Canuda, 14, pral.

Els voluntaris catalans a França

Patronatge de padrines de guerra

PRIMER de tot, hem d'agrair, al diputat de les terres catalanes-franceses que s'entenen des del Carlit fins el Canigó, la campanya per ell empresa en pro de la creació de la Escola militar de reeducació professional, de la disposició interna de la qual el nostre compatriota, informador general de la Comissió d'economies, en fa una descripció detallada: de les tres seccions en que està dividida, tècnica, pedagògica i medical; i cada una d'aquestes tres seccions està subdividida, convenientment, responen a les aptituds particulars de cada individu, i en quals departaments es practiquen en les arts i oficis a que abans es dedicaven o n'aprenen de nous o similars; i el forjador esdevé un torner, i el segador i el llaurador d'articulacions anquilosades es transformen en sastres, sabaters o cistellers, i, moltes vegades, la estada en aquesta escola és un principi de milloraments socials.

El diputat al·ludit ha fet notar, a més, que l'iniciador d'aquestes escoles especials fou el Baró de Brocqueville, Ministre de Bèlgica, qui començà a posar en pràctica la reeducació professional entre els soldats inutilitzats belgues.

Les padrines i padrins barcelone-

sos continuen enviant «paquets» als seus fillols que es baten per l'avenç moral i material del món, en perill d'ésser anorreat pels descendents de la raça de barbres que, en temps de l'imperi de Roma, des del nord d'Europa, repetides vegades, havien arribat a tocar, només, però, els murs de la Ciutat Eterna, fins que vingué la escomesa definitiva, i assaltaren muralles, pobles, nacions i terres immenses, passant, com allau devastadora, per damunt de nostra patria, assolant, cremant, assassinant, destruint ciutats hermoses com Tarragona, anorreat la civilització nostra, empori sublim de bel·leses, fendint monuments que eren la joia de l'ànima d'un poble, portant les tenebres del pes-

Voluntaris catalans porta-lliteres de la Legió Estrangera

El voluntari català Joaquim Blanchart

concebible atentat contra la societat moderna i contra la estabilitat normal ciutadana de tot el reste del món conegut..... Anaven escampant-se arreu arreu de la terra, aprenent idiomes, costums, fent-se ciutadans del país que els hostatjava, arribant a ocupar llocs públics i posseir gran influència comercial i financiera; el seu esperit d'assimilació, el seu instint dominador, l'atrofia anímica que pateixen, qualitats imprescindibles per a mercadejar, com ells ho fan, amb els descobriments científics, amb les innovacions de tota mena, fins amb les subs-

tàncies medicamentoses, per tant, de primera necessitat, moltes vegades no inventades ni descobertes per ells, tot això, doncs, ha fet, ara, que augmentés la seva potencialitat material, i, veient-se, a més, en gran nombre, han cregut arribada la època oportuna de realitzar una nova invasió, més eficaç, més intensa, més aterroritzadora, i han estat oberetes, metòdicament, les portalades dels cuartels i de les urbs, eixint-ne remats nombrosíssims d'éssers humans, previament instruits en les observances d'una deixuplina indigna i cruel, engendradora de totes les monstruositats que podia capir un cervell malaltic i en deliri perpetu de grandeses, i han matat i han asfixiat i han incendiat i han violat i han profanat, en la primera embestida, els pobles, les llars, els homes, les dones i els infants, sostenint, encaire, davant de l'univers estupefacte, que són la

simisme espiritual, propi de la seva raça, a les intel·ligències llatines, i establint, per la força brutal de les armes, el règim feudal, flagell, durant moltes centúries, de les terres meridionals europees, entre les quals s'hi comptava la nostra patria, la bella Catalònia; i ara, aqueixa invasió i aqueix descendiment, altra volta, des dels països centrals, de les turbes demòfagues, desequilibrant l'ordre mundial, menaçant amb l'esllaviment del planeta si no se sotmet la Europa, la humanitat en pes, a la voluntat omnímoda del monstre tullit, no és més que l'esclat de la ira de la fera que fa saltar en mil bocins la gabia on romà reclosa i, folla, es llança damunt dels que l'havien tancat presonera...

Com en els temps de la hegemonia romana, els èmuls d'Atila, ara, feia molts anys que venien preparant, subrepticament, aquest in-

El voluntari català Antoni Asbert (caporal)

raça que ha de regenerar, amb la seva cultura i amb la seva influència espiritual, amb el contingut integral de la seva civilització, les cinc parts sòlides d'ambdós emiseris...

Més, ara, els pobles de la raça llatina i els afins o simpatícs a la seva essència, a l'ànima seva, han vist el perill que implicava el resurgiment de l'enemic secular de la pau del món, i, sobreposant-se generosament a totes les diferències particulars, han fet la unió sagrada, per a la defensa dels drets respectius i la llibertat natural de tots els homes... Catalunya no ha pogut, oficialment, pendre part en la magna assemblea bèl·lica, emperò, des dels primers dies, començaren a anar-hi milers de fills seus, volenterosos i abnegats, perquè era quan els exèrcits de la França i l'Anglaterra, davant de la ofensiva incontestable dels soldats imperials, es veien precisats a internar-se fins a la vista de París, a Mons i a Charleroy: la virtualitat psicològica de la raça catalana és d'un determinisme tradicional espontani: recordem-nos d'Indibil i Mandoni, que combateren, també, una invasió; recordem-nos d'en Pere el de Muret, que morí aprop de Tolosa del Llenguadoc defensant el patrimoni llatí del Migdia de França, el qual estava menaçat per una invasió, aiximateix, del nord europeu vinguda; recordem-nos, igualment, d'en Pere el Gran i d'en Jaume el Conqueridor, dels almogàvers, dels quals ne som néts, i de tota la gloriosa tradició de la terra nostra, i trobarem justificadíssim que, ara, en esclatar la guerra més gran i més cruel que registrarà la història, una legió de catalans, per sentiment propi i per impuls natural, s'hagin posat de la part de les nacions al·liades per a fer justícia...

Les dones catalanes foren, també, de les primeres de treballar per als germans de pàtria i per als que l'afinitat ètnica o espiritual era un punt de convergència en l'acció...

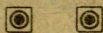
Distingides dames de Barcelona, homes de lletres, obrers manuals i moltes persones indistintament de diferents punts del nostre país; els catalans que resideixen a la illa de Cuba, per iniciativa del doctor Mimó, tots han escoltat les paraules i han seguit l'exemple de la Unió i del brau i conscient periòdic LA NACIÓ, apadrinant molts voluntaris dels que breguen, junts amb les nacions al·liades, pels drets dels homes i la llibertat de la terra, expandint, per tot el món civilitzat, aqueix excel·lent setmanari catalaníssim nomenat suara, el perfum de la ideologia de la Catalunya nova, emanat del pebeter en el qual hi són cremades les substàncies de saludables efectes espirituals, que, propagant-se arreu el seu benèfic aroma, farà sentir i conèixer la justícia de la causa per que lluiten, els catalans, amb la ploma a Catalunya, i amb les armes als camps de guerra de la Europa central. Després, en moments d'entusiasme patriòtic, es fundà el benemèrit Comitè de Germanor amb els Voluntaris Catalans, qual entitat, per subscripció feta entre els aimants de la lliberació de la raça, envia, cada més, lletres de conort i esperança als voluntaris nostres que no tenen una padrina o un padri de guerra que faci per ells el que farien per un bon fill, a més d'apadrinar-ne, com n'ha apadrinat ja, un regular nombre d'aqueixos homes de corsà i testa serena que s'han arrenglerat formant part del mur de ciutadans normals que

ha de contenir la última invasió bàrbara dels atlants del Nord, dels éssers de la subraça derivada dels lemuriens, dels homes que saben treballar per a destruir metòdicament els països conquerits amb el fi de refer-los a la faïç convenient per a instal·lar-hi les gents seves que li són sobrerres.

Aqueixa febre d'expansió imperial no és, no pot ésser, res més que una quimera, una fantasia de magnat enfollit, un somni, que, en esvaïr-se, mostrarà, als ulls emborniaçats dels responsables de la catàstrofe, la ruïna moral i, qui sab si material, també, dels pobles conjurats contra la veritable civilització moderna.

Per les Padrines de Guerra,

MARÍA G. CARAVENT

De la vida interna de la Unió Catalanista

Alentorn del proper Consell General

IV I ÚLTIM

PRESCINDINT de l'estat agònic de la Unió, i atenint-nos tansols al procés desenrotllat, creiem que la única solució lògica, lleial i viable, és la de dissolució, car tot altre acord que es prengui es doïdrà del que adoleix la majoria dels acords i conclusions dels Consells Generals de la Unió Catalanista, això és, de deslleials i mancats de sinceritat, cosa que creiem haver demostrat en els anteriors articles. La solució que proposem és la única que pot privar que el ridícul sigui el sudari que embolcalli els restes de la entitat que un jorn fou cap i casal del nacionalisme català.

Altres solucions podrien adoptar-se; més, ja que la Junta Permanent, en un extens document, galana mostra d'una florida prosa i un estil impecable, ens diu la drecera per la qual pot encaminar-se la Unió, analitzem els dos criteris que en ell apareixen i adoptem-los com a solucions a pendre.

L'actual Junta Permanent, filla directa d'una majoria qual esperit era ben definit, això és, el de continuar la Unió, ens parla, per conduït de la majoria, gairebé totalitat, i ens aboca novament a la confusió, ja que l'extens document de referencia, en síntesi, no ens diu sinó que no sab res, ni sab on va, encare que això ho dissimula dient-nos que apel·la, de nou i definitivament, al bon seny dels que, d'una manera absoluta i sincera, vulguin la continuació de la Unió. I el bon seny dels sincers és tant, que no ha pogut la Junta Permanent, amb vintiquatre informes que ha rebut, assequir, no ja l'únic, harmònic i absolut, en els ordres de procediments i de principis, sinó que ni tansols fer convergir en un criteri dominant el que hi havés de contacte general. Si d'això se'n diu sinceritat, no sabem què deïu ésser una olla de grills, car si els que volen la continuació de la Unió no tenen unitat en el fonamental, com són els principis, com podran continuar la Unió aquells que han informat convergint en un criteri únic, condensat en dos punts cabdals, això és, o la ratificació del Missatge o la dissolució?

Es veu, però, que aquest darrer criteri, malgrat pugui afirmar-se que és el de la majoria dels informants, no era, a juí de la Junta Permanent, criteri dominant ni punt de contacte general, per la senzillíssima raó de no

ser ni una cosa ni altra el sentiment de la Junta Permanent, qual parer, d'una faïç diàfana, es comprèn llegint entre línies el document que adreça al Consell General i que no és difícil endevinar que és contrari als ideals socialistes i favorable a la continuació de la Unió, mal hagin de realitzar-se tots els amanyagaments imaginables.

Quan alguna veu noble i lleial ha dit, fort i alt, que dintre de la Unió Catalanista hi havia una gran majoria que no acceptava ni creia en els ideals socialistes-nacionalistes i nacionalistes-socialistes, patrimoni de la Unió, s'han llançat damunt seu els més enèrgics anatemes, arribant fins a negar-li la catalanitat; i avui, públicament, una Junta Permanent ens diu que, en el fonamental, en l'invariable, no té criteri, i que tampoc ne tenen els elements que, amb sinceritat, volen la continuació de la Unió, cosa que, en el terreny de la veritat, vol dir que ni uns ni altres saben el que volen, però sí que són contraris a la ideologia proclamada com a principi fonamental de la Unió. I ho diem així, perquè altra cosa no significa la presència, en el document esmentat, del vot de minoria, que proposa, donant prova de seny i de lleialtat, la ratificació del Missatge aprovat el tercer dia del mes de Gener de l'any 1915, intensificant-se la propaganda dels ideals allí exposats i treballant, ensems, per la seva instauració a la vida social i pública de Catalunya, proposició que no té altre enemic que l'estat intern de la Unió, que incapacita tota acció i actuació futura.

Amb aquest vot de minoria queda patentitzat que el que ni tansols hauria d'ésser objecte de discussió, per haver estat proclamat en Consell General extraordinari expressament convocat, no tansols es discuteix, sinó que queda convertit en vot de minoria, i tan minoria, que, amb un xic menys, és individual, puix solament són dos els firmants. No creiem ésser injusts adjudicant un criteri contrari al vot als restants individus de la Junta Permanent, car entenem que això és més clar que l'aigua clara.

Per fi, la sinceritat ha triomfat, i la gent es mostra tal com és; a la lleialtat, per fi, li coneixem la cara; i això és d'agrair, encare que, trist és dir-ho, això ha tingut efecte quan ja no té cap valor.

Donin-se per satisfets, els que, per tots els conceptes exposats en els quatre articles, han matat la Unió, amb el paper que la seva dissort els ha adjudicat, el d'enterraments, i no vulguin sortir-se'n, per a fer de dides, car al que poden aspirar, quan més, és a mainaderes, i, aquestes, enlloc serveixen per a alletar infants; el que fan, perquè altra cosa no poden fer, és actuar de tapadores de les entremaliadures dels grans, i, verament, el paper és un xic trist.

No sabem si els esdeveniments ens posaran, altra volta, el tremp a la mà; més sí que, en aquest moment de despedir-nos, volgut lector, et preguem vulguis fer, amb nosaltres, vots fervents per a que Catalunya, jutge suprem de tots els nostres actes, doni al Consell General el seny necessari, per a que obri i acordi pensant en el millor profit i major glòria de la pàtria nostra.

I, ara, amics de LA NACIÓ, moltes gràcies.
ALBERT COSTA

Davant del Consell General de Representants de la Unió Catalanista

El nostre comentari

Ens trobem a la vigília del Consell General ordinari de Representants de la Unió Catalanista i és lògic que el nostre comentari, lleial, sincer i noble, ocupi aquest espai del nostre setmanari.

No ha d'escapar a la percepció de cap element adicte a la Unió Catalanista, que aquest Consell, que demà anem a celebrar, entranya una cabdal importància per a la vida i la subsistència de la entitat que, a la nostra terra, ha promulgat principis nacionalistes i socials que han col·locat el moviment reivindicador de la personalitat nacional catalana en l'enlairat setial on conviuen i es desenrotllen i perfeccionen els grans i moderns ideals lliberadors que han de determinar, i àdhuc, lentament, ja, ara, determinen, la evolució i el renovament dels sistemes ideològics que influeixen i dominen els destins dels pobles i de tota la societat.

Amatents, els components de la Unió Catalanista, a aquest laborar intens que fins ara no ha deixat la Unió; adictes a l'amor que per la Unió és sentit, tots aquells que, encare, avui, al seu redós s'acoblen, tenen, aquesta vegada més que cap altra, el deure de manifestar-se amb tota sinceritat i amb tota lleialtat, no permetent, ningú, que la més lleu ombra de dubte i la més mínima ocultació de manera de pensar en qüestions i idees que afectin a concepcions polítiques i socials puguin ésser la espurna que abrindi la incompatibilitat de criteri que, entre adictes a la Unió—hem de dir la veritat—, ha vingut regnant fins ara.

L'actual Junta Permanent, en la seva majoria, deixa a criteri del Consell General ordinari de Representants l'adopció de les orientacions que a la Unió Catalanista li cal emprendre, basant aquesta decisió en la impossibilitat que, segons diu, s'ha trobat de *poguer unificar, harmonitzar i fer convergir en un criteri dominant el que hi hagués de contacte general*. La Unió Catalanista, doncs—ens ho diu la precedent manifestació de la Permanent—, està tan mancada de cohesió, d'unitat ideològica, que obstinar-se en mantenir una vida de conjunt entre els elements que la componen és quelcom arriscat i bon xic perillós, car existeix una accentuada propensió a que la Unió esdevingui, com en aquests darrers temps, una força, una unió fictícia i nominal, en la qual solament hi regni la desorientació, el confusionisme, la barreja inharmoniosa d'un aplec d'elements nacionalistes sense denominador comú i orfes del més rudimentari sentit de convergència en les concepcions i aspiracions cabdals de la idealitat qual triomf es persegueix.

Nosaltres, fins fa poc, podíem arribar-nos a creure que la Unió era la base on podrien descansar els fonaments del nacionalisme socialista de Catalunya, més davant la continuïtat, la esglaiadora continuïtat de fets que s'han anat succeint i davant la disparitat, i si no vol dir-se'n disparitat no tenim cap inconvenient en dir-ne varietat, de maneres de pensar que, tal com consta en el Missatge de la Permanent, predomina en les rengleres

dels que formen la Unió Catalanista, no ens costa gens haver de manifestar que la Unió està impossibilitada de portar a terme cap mena d'actuació que pugui esdevenir profitosa per als ideals, aspiracions i necessitats de Catalunya i, per tant, totes les forces i elements alentorn de la Unió acoblades cal que es decideixin, desprenent-se de tota llei de sentimentalisme en cap ocasió com aquesta inoportú i perjudicial per a la col·lectivitat catalana, a ben situar-se en la posició política que més plaent els sigui, destriant-se, d'una vegada, totes aquestes forces i elements que, il·lògicament amalgamats, fins ara han vingut actuant, aparentment, sots un mateix ideal però en realitat distanciat i disconformes, la majoria d'ells, amb les modernes orientacions que a la Unió, darrerament, li havien sigut empeltades.

En la Memoria que, per prescripció reglamentària, va presentar LA NACIÓ a la Junta Permanent, advoquem, nosaltres, per la ratificació del Missatge del 3 de Gener de 1915, però aquesta ratificació, ampliant, ara, el concepte, vol dir i suposa el garbellament de tots els elements que no han sapigut, volgut o pogut compenetrar-se amb la essencialitat d'aquell ja referit Missatge del 3 de Gener de 1915, que ha vingut a caracteritzar les idealitats de la Unió d'una faicó ben definida i ben concreta i ben determinada com a nacionalista-socialista.

Dins de la Unió, per tradició—errada tradició—sentimentalment catalanista, han continuat figurant-hi elements que, de la Unió, per essencials diferències de procediments i de principis, quedaven exclosos. No han volgut allunyar-se'n, preferint figurar, anc que amb certa passivitat—més aparent que real, però—, en les mateixes rengleres que, de fet, després d'aproves les orientacions socialistes, n'estaven en tots ordres divorciats. I ha sigut el no volguer-se o poguer-se donar compte d'aquest divorci espiritual el que ha produït les contínues incompatibilitats ideològiques i les diferències de procediments i la diversitat de maneres d'apreciar els moments polítics i les qüestions internes que, a cada pas, de la Unió i de l'actuació general del moviment català, tot naturalment, se'n desprenien. Com ja més amunt hem dit i en aquest mateix número els lectors de LA NACIÓ podran veure, la nostra Memoria propugna per la ratificació del Missatge que va pretendre incorporar al contingut ideal de la més antiga agrupació nacionalista de Catalunya la modalitat socialista que, en general, els que, en aquests darrers temps, s'han vingut a esser-ne considerats adeptes, no han sapigut amollar-la, per no sentir-la—i això no fóra censurable si hi hagués hagut la suficient sin-

ceritat per a declarar-ho—, a la totalitat d'aspiracions que deien en perseguir l'assoliment. Cal dir, però, que de la faicó tal com nosaltres voldríem que aquella ratificació fos feta, hauria de despendre's-en, lògicament, una depuració, una garbellada d'elements que no es referiria per a res—val a fer-ho constar— a honorabilitats personals ni polítiques, puix, únicament, exclusivament, aniria encaiminada a fer subsistir i prevalèixer la estreta i absoluta unitat ideològica que cal i precisa quant se cerca, per tal de fer triomfar una idealitat, el manteniment d'una ininterrompuda convergència en tots els vastos aspectes que enclou la més mínima actuació pública que s'emprengui un nucli d'homes en pro de la instauració, en els cims d'un poble, de qual-sevol principi polític o social.

Si la depuració, si la garbellada de que nosaltres parlem no té efecte i la Unió ha de continuar, com fins ara, acoblant elements de pensars diametralment oposats, val més i ens apar de més pràctics resultats per a Catalunya i el seu ideal nacional, que s'iniciï la desbandada i se situï cada element en el lloc que li pertany i, aleshores, igual que ara mateix, ja sabem, nosaltres, de quina manera ens pertoca actuar: com el que—repetides vegades ho hem manifestat—som i volem ésser: nacionalistes-socialistes catalans que només concebem l'arribada del moment afirmatiu de Catalunya que mitjançant l'esforç popular que no s'encominarà vers Catalunya mentre a Catalunya no s'actui ben lliberalment i d'acord, per tant, amb els ideals i sentiments del poble.

La Memoria de "La Nació"

La Memoria remesa per nosaltres a la Junta Permanent de la U. C. diu així:

«El setmanari LA NACIÓ es dirigeix a aquesta honorable Junta Permanent per tal de fer arribar fins a ella llur opinió i manera de pensar en tot quant fa referència al que, avui, circumstancialment, sobretot després del Consell General extraordinari celebrat el dia 30 de Juliol, d'aquest any, constitueix, innegablement, el plet intern de la Unió Catalanista, qual solució—no pot pas passar desapercebut de ningú—és bon xic complexa.

«Nosaltres, entrant de ple en l'objecte d'aquesta Memoria, entenem que, com a norma de la futura actuació, la Unió Catalanista ha de permanèixer subjecte, ideològicament, a la orientació francament d'esquerra que suposen les proclamacions nacionalistes que el memorable Consell General ordinari del dia 3 de Gener de 1915, per majoria, va adoptar.

«Entén el Grup editor i la Redacció tota de LA NACIÓ, que la persistència de les orientacions a que més amunt ens referim en ésser conegudes—que avui no ho són—del nostre poble, han de proporcionar a la Unió

MIGRANYA, DOLORS NEURALGICS

: : FEBRES, Etc., SE CUREN AMB

En venda: Centre Productes Farmacèutics del Dr. Andreu, J. Uriach i Cia., J. Segalà

Al detall: En totes les farmàcies CAPSES D'UN CATXET : 35 cènts.

KALMINE
Bibliotecas, Comissió
i Hemeroteca General

la força i la vitalitat que, ara, dissortadament, li manquen.

»No pot dir-se que ha fracassat la orientació socialista que, encare en aquests moments, porta empeltat el nacionalisme de la Unió Catalanista, perquè la Unió Catalanista o, precisant encare més, la generalitat dels elements que la componen, no s'ha dedicat—confessem-ho, sense volguer-ne, però, esbrinar les causes—a la divulgació, a l'expansió d'una nova idealitat que nosaltres, volem repetir-ho, estem certs que, en ésser coneguda del poble català, es col·locaria, aquest, al seu redós, i, en el supòsit que no fos així i que, incondicionalment, no s'ha vingut cap a nosaltres, hauríem lograt generalitzar la creença, tan poc estesa i divulgada, de que el nacionalisme no és pas, ni de bon troç, un ideal mesquí, raquític, conservador, aburgessat... I aquesta generalització, indiscutiblement, per si sola, fóra un triomf, ja que suposaria, àdhuc en el cas més malastruc, que si no haviem incorporat a la gent del poble a les nostres rengleres haviem deixat establert entre ells i nosaltres la possibilitat d'una acció conjunta, avui de tot punt impossible, i haviem lograt, també, esborrar i fer desvanèixer la més mínima prevenció que el poble pogués sentir envers nosaltres.

»La Unió Catalanista, doncs, a criteri nostre, ha de persistir amb les mateixes orientacions nacionalistes socialistes que fins ara s'han vingut, col·lectivament, ostentant. A aquest fi, creiem que en el proper Consell General ordinari que estem a punt de celebrar, deu haver-se de presentar a debat, d'una faïç amplia i solemniament sincera, la ratificació total i absoluta del Missatge presentat i aprovat en el mentat Consell General ordinari del 3 de Gener de 1915, amb el ben entès que aquesta ratificació, cas d'aconseguir-se, no ha pas de volguer dir, de cap manera, que la Unió té proclamats uns principis que, nominalment, la col·loquen en una situació d'esquerra social, sinó que ha de significar que aquella ratificació equival a l'anhel, a la necessitat de fer efectiva una expansió ideològica que sostregui a la Unió del plànol rublert de vaguetats i inconcrecions polítiques i socials que, emprenent una reculada, probable, potser, d'ésser adoptada, de les idees contingudes en l'al·ludit Missatge, del dia 3 de Gener de 1915, la Unió Catalanista, per si mateixa, se situaria.

»Ja tenim dit, des de les planes de LA NACIÓ, que «la Unió Catalanista només la» concebem de dagues maneres: morta, anul·lada, desapareguda, o viva i actuant persistentment, tal com ho fem nosaltres d'ençà de la nostra aparició, en pro d'un criteri francament d'esquerra, puix entenem que el »nacionalisme integral que nosaltres propaguem sols pot triomfar portant adherit a la »espiritualitat llur un sà i pregón contingut »social, que només pot integrar-se-li actuant »d'una faïç francament esquerrista i clarament determinada com el que som: nacionalistes-socialistes de Catalunya que la volem fer triomfar per a poder aportar, al general avenç ideològic del món, una característica humanament resumidora del que són »anhels lliberadors, emancipadors, dignificadors, justiciers...»

»És aquest mateix criteri que venim, en aquests moments, davant de la Junta Permanent, a ratificar i fer-ne expressió noble i sincera per tal que, com a organisme director de la nostra comunitat política, sàpiga com i de quina manera pensa LA NACIÓ, que, junt amb *Renaixement*, i pel mateix caràcter de fulles quotidianes que ambdues publicacions han tingut, han estat, gairebé les úniques i soles organitzacions que, dins de la Unió Catalanista, han mantingut, ben ostensiblement i amb tota integritat, la orientació nacionalista-socialista, que no pot dir-se que hagi fracassat, perquè, en general, no s'ha actuat amb la fermesa i intensitat que les noves proclamacions exigien i reclamaven.»

El Missatge de la Junta Permanent

Veu's aquí el Missatge que la Junta Permanent, per majoria, endreça al Consell General de Representants, que es reuneix demà.

»Companys Representants:

»La Junta Permanent es fa un deure del començar per dirigir una afectuosa salutació de franca germanor patriòtica a tots vosaltres que, havent considerat la transcendència que pels destins de la Unió Catalanista representen els consells i resolucions que pugui adoptar el Consistori aquí de present convocat, heu atès *degudament* la seva crida, venint a complir les prescripcions reglamentaries, amb l'amable acció de la vostra presència i amb la escienta acció del vostre pensament. I aquestes socials accions col·laboradores de la missió confiada a la Junta Permanent, que us han sigut remerciades sempre amb coral afectió, hem d'agrair-les avui doblement, per quant, no sols la Unió Catalanista, sinó la vida general de l'idealisme nacional català es troba en tan dolorosa crisi, que nostra aimada i afligida Catalunya ne devé dreturerament menaçada en la seva personalitat, la qual cosa ens legitima el dret de requerir el sentiment de la pròpia responsabilitat de cadascú, per tal de que, cercant la veritat dins el camp de la serenitat i general convergència, evitem la fatal disociació que està esmicolant, en fragmentacions arbitràries, la idealitat emancipista pels homes i pels pobles; que havia portat els adeptes de la Unió a trobar el recte camí per a atànyer, amb el concurs de l'acció i del temps, la efectiva lliberació de nostra pàtria.

»Hem de fer-vos avinent, companys Representants, que, davant d'aquestes especials circumstàncies, la missió de la Junta Permanent, respecte la tasca per a l'any que avui comencem, no està exempta de grans dificultats.

»La primera amb que hem xocat per a procedir a la confecció d'aquest Missatge, apart de la de capacitat que no abscondim, ha sigut la premura. Està clar que la disposició reglamentaria, en obligar a la Junta Permanent que a cada Consell General ordinari de Representants, orienti i taxi l'actuació dels seus presidits, obeeix, en esperit, al pensament de que ella ha actuat des del començament d'un exercici anyal i li pertoca fer acció de continuïtat, pel qual, interpretant l'esperit dels Estatuts, tota vegada que sols portem dos mesos d'exercici, ens fóra excusable la negligència de tan cabdal labor. Tant més, quan aquest precepte dels Estatuts ja va complir-lo la molt honorable Junta Permanent anterior,

en proposar-vos la dissolució de la Unió Catalanista, qual proposició, atenent el mesurat criteri dels vostres representants, vosaltres no vàreu acceptar. I, finalment, al pendre possessió dels càrrecs pels quals ens elegíreu, hem vingut a representar simplement el criteri fet cristal·litzar pels vots de la majoria, en desestimar-se l'esmentat Missatge; això és: el criteri de continuació.

»Amb tota lleialtat s'ha de confessar que, després dels dos darrers Consells Generals, una nova fase començava per a la vida política de la Unió, i l'assenyalar la conducta social i els principis que s'havien de mantenir en el credo del nostre moviment, tant més, quant aquestes qüestions eren les motivants de l'actual crisi, entranyava i entranya una tan gran responsabilitat, que a una Junta Permanent, en la situació de la que us presideix, no li era possible acceptar-ne, per si sola, tota la responsabilitat. I com que entenguérem que la Unió Catalanista no podia romandre sense concretar la substancialitat de la seva existència, prenguérem la resolució de determinar-la en aquest Consell, anc que, fiant en la congruència del vostre juí amb els esdeveniments, ens fos excusable negligiar-ho.

»Fou per això mateix que varem demanar, amb gran insistència, parer i consell als elements adherits a la Unió, atenent-nos, tant o més que a l'article 4.^{rt} dels Estatuts, que ens reglamenten, a la necessitat del moment.

»Aquí ens cal detenir-nos a dir que, en termes generals, hem sigut correspostos amb l'austeritat que escau a una afínada actuació catalanista. Vintiquatre són les informacions que hem rebut, exposant el parer amb la millor sinceritat que desitjar-se pugui, del qual n'estem altament regoneguts.

»En altre ordre, però, ens cal declarar que hem tingut malcontentament. Ja estàvem persuadits que d'aital plebiscit no n'haviem d'asseguir l'únic, harmònic i absolut en els ordres de procediment i de principis, però esperàvem poder unificar, harmonitzar i fer convergir en un criteri dominant, el que hi hagués de contacte general. Però han sigut tants els criteris emesos, que la Junta Permanent resolgué apel·lar, de nou i definitivament, al bon seny dels que d'una manera absoluta i sincera vulguin la continuació de la Unió Catalanista, per a que, en aquest Consell General aquí de present convocat, a la invocació del sagrat nom de la pàtria, sapigueu renunciar l'interès en particulars conviccions, per tal de lograr restablir unes impressions cabdals, en la vida orgànica de la Unió, que la dotin de la voluntat, llibertat i personalitat convergents i harmòniques de tots els seus elements, fent-ne, així, un còs actiu i normal.

»La Junta Permanent que avui us presideix, tant pel difícilissims que són els actuals moments polítics de Catalunya, com per la situació especial en que es troba, més que posar un Missatge a la vostra consideració, ha cregut que devia fer lleialment totes les manifestacions i declaracions fins aquí fetes, i dir-vos que ella, companys Representants, no ve a marcar, amb aquest Missatge, les orientacions concretes a seguir en l'esdevenidor pel nostre moviment, sinó que, després de fer-vos coneixedors, amb tota l'amplitut i intensitat precisa, de la crisi de solidaritat de conviccions

que plana damunt dels elements de la Unió, li feu l'honor i plaer, vosaltres a ella, de dictar, en forma d'esmena a aquest Missatge, les orientacions que assenyadament entengueu d'utilitat i eficàcia per a lograr el retorn a les llurs afinitats naturals de tots els elements d'Unió Catalanista aimants de la reintegració de la pàtria en el concert jurídic de les nacions civilitzades que viuen el seu idealisme en plena llibertat.

La Junta Permanent, amb tota confiança, espera, del Consell, que la serena acció del pensament constructiu dels companys Representants respondrà als dictats del més pur civisme, i no atenent a res més que al sentiment d'una franca i lleial solidaritat d'idees, es pendrà atinades resolucions que assegurin l'enfortiment i vitalitat d'aquesta organització de col·laboració nacionalista que, per Catalunya i per la idealitat comú dels catalans renaixementals, ha sigut sempre la Unió Catalanista en aplegar en el seu prestigiós redós a tots els que generosament laborem per a atànyer, per a nostra terra, les efectivitats, sempre més humanes, sempre més belles, que en la ideologia i en la consciència universals van adquirint un valor de plena realitat.

Rebeu, per fi, una altra salutació d'aquests companys, els quals prenen, avui, comiat d'aquests llocs que han ocupat, atenent necessitats peremptòries de la Unió, i esperant del patriòtic seny d'aquest Consell ésser tan dignament succeïts com ho fórem precedits; acabant nostre modest començament i manifestant nostra confiança de que la Junta Permanent que sigui avui nomenada seguirà fidelment les orientacions que, amb vostra esmena, volgueu completar l'objecte d'aquest Missatge.

Barcelona, dia 11 d'Octubre de 1916.
P. Manén i Artés, Vicepresident i President interí; Joaquim Delcòs i Dols, Tresorer; R. Margarit, Secretari General; F. Pineda i Verdaguer, Secretari de Relacions Exteriors; Frederic Barceló, Secretari d'Acció Cultural i Social; Eduard Xalabarder i Antoni Carbonell, Vocals.

Un vot de minoria

Dos dels components de la Permanent, el Secretari de Propaganda i un vocal, presenten aquest vot de minoria:

Senyors Representants:

L'amor a Catalunya i l'esperit lliberal són les dues característiques que informen, sempre, tant el dret privat, com el dret públic de nostra terra. Per això la Unió no hauria encarnat per complet el sentiment catalanista, si, després de desvetllar l'amor a la pàtria, no hagués proclamat ideologies democràtiques i principis lliberals.

És ben cert, doncs, que les afirmacions contingudes en el Missatge aprovat el dia 3 de Gener de 1915, pel Consell General, no són complementaries sinó consubstancials del nacionalisme català.

Heu's aquí el perquè els sotscrius proposen al Consell General de Representants que, després de ratificar el Missatge aprovat el dia 3 de Gener de 1915, acordi intensificar la propaganda dels ideals allí exposats, treballant, ensems, per la seva implantació en la vida social i política de Catalunya.

Barcelona, 11 d'Octubre de 1916.

Amadeu Peig, Secretari de Propaganda;
J. Monés i J. Costa, Vocal.

La nació catalana pel món

Un estudi de la «Union des Nationalités» sobre la causa nacional de Catalunya

El darrer número de *Les Annals des Nationalités*, butlletí de l'organisme internacional *Union des Nationalités*, amb oficines centrals a Lausanne (Suïça), és completament dedicat a Catalunya. Forma un volum d'unes 250 pàgines, i en ell s'hi exposen els fonaments del nacionalisme català i les seves aspiracions més atrevides. És un nou cas d'internacionalització dels ideals nacionalistes de la nostra terra, i constitueix un mitjà valiosíssim d'expansió del nostre plet entre els pobles civilitzats, conduent, sobre tot, a donar a Catalunya el valor que li és propi i que no deurà ésser menyspreuat per la consciència europea a la hora de la pau.

Comença l'estudi amb un prefaci on s'esvaeix l'error generalment estès per l'estranger de que Espanya és una nació. *El mot Espanya designa l'Estat espanyol i no un poble únic.*

Creiem necessari—segueix més avall el prefaci—citar aquí mateix les paraules d'un dels pocs catalans arribats, en altre temps, a una alta situació militar i política a l'Estat espanyol.

En un discurs que pronuncià, al Congrés espanyol, el 27 de Novembre de 1851, el general Prim, desitjant establir clarament el caràcter definitiu dels catalans, planteja la qüestió: «Els catalans, són o no són espanyols? Són els colonitzadors o els esclaus? Hem de saber el què són. Grans tempestes amenacen l'horitzó. És possible que dins de poc un conflicte gegantesc es declari; dugues banderes volaran pels aires, cada una d'elles tindrà els seus partidaris i és precis que en aquest moment els catalans sàpiguen a quina de les dues banderes deuen donar llurs braços robusts.

Els catalans són espanyols? Si és així, és precis donar-los les garanties que es mereixen i a les quals ells hi tenen dret, perquè les han guanyat amb la pròpia sang. Feu-los iguals als altres espanyols.

Si no els voleu considerar com espanyols aneu-vos-en de casa seva. Deixeu-los, que ells no tenen cap necessitat de vosaltres. Més si, bò i considerant que són espanyols, voleu que siguin els vostres esclaus, si voleu continuar la política de Felip V, d'execrable recordança, feu-ho, i feu-ho fins al final. Fermeu les ganivetes a llurs taules com ho feu Felip V, tanqueu-los dins un cercle de ferre, i si això no satisfà els vostres desigs, que Catalunya sigui arrasada i destruïda, que sigui sembrada de sal com la ciutat maleïda. Solament així ens obligareu a abaixar la testa, solament per aquest mitjà vencereu la nostra dignitat i acotareu el nostre orgull.»

Per aquestes paraules del general Prim—afegeix l'articulista—es pot ja convèncer que la qüestió catalana no ha nascut la vigília de la guerra.

Seguidament s'entra en l'estudi de la nacionalitat catalana. La obra es divideix en tres parts o llibres. El llibre primer tracta dels fonaments de la nacionalitat catalana, destriant l'estudi en els següents capítols:

I.—La importància actual del Problema de les Nacionalitats; II.—Caràcters de les nacionalitats; III.—Raó d'ésser de la nacionalitat catalana.

S. CARBONELL I PUIG

COMISSIONS :: REPRESENTACIONS

:: ADMINISTRACIÓ DE FINQUES ::

CABLE: SUBUR APARTAT DE CORREUS: 226

:: SANTIAGO DE CUBA ::

Segueix un examen històric, dividit en les parts següents:

I.—Notícia geogràfica; II.—Historia de la nació catalana.

Venen, a seguit, acurats estudis sobre el dret civil català, la llengua catalana, la ciència catalana i l'art català.

El llibre segon tracta del renaixement de la consciència nacional catalana, dins dels capítols següents:

I.—La decadència. Catalunya al començament del segle XVIII; II.—Catalunya esdevé una província espanyola; III.—Provincialisme; IV.—Regionalisme; V.—Gènesi del nacionalisme català. Els poetes. El dret català; VI.—El pensament català. La Nació i l'Estat. VII.—Iniciament i difusió del nacionalisme.

En aquest darrer capítol s'arriba a la història dels nostres dies, del moviment polític català. Hi ha una al·lusió a la proclamació de les Bases de Manresa, i diu seguidament:

Des d'allavors, els principis nacionalistes han fet un gran camí. L'associació Unió Catalanista els ha mantingut de la fiç més radical. El seu actual (sic) president, doctor Martí i Julià, ha sigut un dels més abnegats propagandistes i teoritzadors. Ells els ha incorporat al socialisme internacional, tendint, d'aquesta manera, a catalanitzar el proletariat. Ja tots aquests principis han passat dels dominis purament teòrics. Han entrat obertament en la lluita política, com expliquem en altra part. Ara comencen a traspasar les fronteres de l'antic principat de Catalunya. El renaixement literari del català comença, en efecte, a esdevenir polític en els antics regnes de València i Mallorca.

A continuació s'entra a l'estudi del moviment nacionalista català en aquests darrers anys, essent tractada aquesta qüestió en els apartats següents:

I.—Qualques antecedents; II.—Després de la desfeta colonial d'Espanya; III.—Una tentativa de política descentralitzadora; IV.—Progrés del moviment; V.—Els esdeveniments del 25 de Novembre de 1905; VI.—La llei de Jurisdiccions; VII.—L'aplicació de la llei de Jurisdiccions; VIII.—La Solidaritat Catalana; IX.—Les eleccions del 1907; X.—El projecte d'Administració local del senyor Maura; XI.—Disolució de la Solidaritat Catalana; XII.—La Mancomunitat de Catalunya; XIII.—Els resultats del moviment nacionalista; XIV.—El caràcter de l'ideal català.

El llibre tercer, exposa el desplegament actual de Catalunya, presentat en estudis sobre el pensament català, la literatura contemporània, sobre l'*Institut d'Estudis Catalans*, de Barcelona, la Mancomunitat catalana i la Catalunya cultural, i sobre l'acreixement econòmic de Catalunya.

En el llibre quart es presenta la situació de Catalunya davant d'Espanya i davant d'Europa, parlant-se dels corrents polítics actuals i de la posició de Catalunya davant la guerra europea, acabant l'estudi d'aquest darrer punt amb les següents paraules:

Si Espanya continua refusant obstinadament l'autonomia a Catalunya, les simpaties catalanes pendran una direcció oposada a la del govern espanyol. En el cas que el govern de Madrid segueixi, després de la guerra, les influències alemanyes, els catalans provaràn d'apoiar-se amb França per a obtenir, costi el que costi, la llur llibertat; però, al contrari, si França s'intel·ligència amb Madrid, Catalunya veuria en Alemanya el concurs obligatori per a realitzar les seves aspiracions nacionals; fent-ho així, França, en desposseir-se de les simpaties dels catalans, crearia a la seva frontera del Sud un centre d'atraccions que perjudicaria considerablement els seus interessos vitals.

Biblioteca de Comunicació

La obra és escrita en francès, i, com deixa entreveure el sol enunciat transcrit de les matèries tractades, constitueix un estudi interessant de la causa de Catalunya.

AL VOL

Jamai contra el poble

A Port del Son — un poble de Galícia, de la Galícia que els elements burgesos i conservadors de la Lliga Regionalista volen redimir del jou caciquista — acaba d'ocorre-hi un xoc sagnant entre la força pública i el poble. D'aquesta col·lisió, n'han resultat varis morts i molts ferits, tots paisans..... La llista de tumultes d'aquesta mena que, a l'Estat espanyol, hi ha oberta, va allargant-se de faïçó cruel...

És dolorós i entristeix profundament l'haver de veure com el poble apar que hagi d'estar sotsmès perpetuament a les vexacions d'aquells que el dominen.

A voltes, són els estaments burgesos els que, despòticament, volen retenir-lo, per la força, a unes organitzacions de treball arbitràries i injustes; altres vegades, és el caciquisme, pervers i embrutidor, qui aspira a tenir el bon poble endogalat i esclavitzat baix el pes d'una sotsmisió política que continuament eixampla els procediments de domini... El poble, el bon poble, sembla que no pugui sustreure-se'n totalment i d'una manera digna d'aquell domini, perquè, a la més petita acció rebel, tant si és pacífica com revolucionària, que pretengui portar a terme, es troba encarat amb el maïser de la força pública, salvaguardadora (?) de l'ordre, de l'ordre tal com volen entendre'l els burgesos i l'Estat, o amb les portes de la presó, obertes de bat a bat, quan ha d'entrar-s'hi, i ferriament tancades, un cop s'és dins, per a sortir-ne.

Diuem que és una llegenda aquella versió, tan profusament divulgada per les terres estrangeres, que pinfa i caracteritza les terres d'Espanya com a terres on hi floreixen exuberantment tota mena de caïres tràgics... Serà llegenda, si així els plutòcrates i conservadors patrioters ho volen; però deu dir-se que, per feblesa dels organismes públics, per desorganització de la vida política i, a més, per l'artificiositat amb que es manifesta, a l'Estat espanyol hi caben, ben bé, els aïres de tragedia.

Aqueixos successos de Port del Son, que foren ocasionats per la negativa del poble a pagar un dèficit municipal, injust i mal repartit, provinent de la pèssima administració caciquista, s'han produït ara i es reproduiran sempre, amb lleugeres variants, en tant els pobles no afirmen llur voluntat i mostrin pregons anhels d'emancipar-se de la tutela de la vella política.

Un règim de caciquisme ha de portar misèria, misèria corporal i misèria d'esperit; un règim d'unitarisme ha de portar, també, sotsmisió anul·ladora de tot sentiment dignificador.

Per això, quan uns fets com els ocorreguts al poble galaic endolen la pacífica i pacientíssima existència d'un agrupament ciutadà, és impossible que ningú faci les oportunes averiguacions per tal d'escatir i determinar damunt de qui ha de caure la responsabilitat que s'hagi contret...

I és que els poders dirigents de l'Estat emparen la seva vida, la seva estabilitat, no pas en raons d'ordre ciutadà, civil, sinó en oportunistes conveniències subjectes al moment polític i allunyades del més ínfim atribut que suposi, per part del poble, exercici de la pròpia sobirania.

Afirmem, nosaltres, com a comentadors de sensibles successos de la índole dels que parlem, que, en triomfar, a Catalunya, les nostres idees, procurarem, voldrem, sempre, que el poble es manifesti, a totes hores, en tota la seva complexitat de sentiments, no tolerant jamai, jamai, que els poders públics, els nostres humaníssims poders públics, emparin cap arbitraria

desigualtat ni despietadament procedeixin contra el poble, ànima i sosteniment de la nació.

Tàlia i Orfeu a Catalunya

Entre tots els fenòmens que sorprenen la percepció de les gents catalanes, n'hi ha un que, actualment, és el més notable a la vida psicològica del nostre poble.

Aquest fenòmen és el següent: A Catalunya, a Barcelona, Orfeu hi té un palau: el Palau de la Música Catalana, sumptuós palau, digne palau; en canvi, Tàlia, tant com Orfeu mereixedora de la deferència dels homes, no l'hi té...

Apar que Tàlia, tot i essent dòna, no ha tingut poder de fascinació damunt dels poderosos burgesos de la ciutat antiga dels comtes... Orfeu, amb les seves infinites harmonies divines, els ha despertat els instints i els ha fet obrir i buidar la butxaca...

Val a dir la veritat, però... Orfeu, histrió, anc que d'origen parnassià, ha estat condicionat a fer oïr melodies i tànyer dances exòtiques amb preferència, de vegades, a les nostres cançons, ballets i sardanes... Orfeu, no n'és culpable de la estultícia dels burgesos barcelonins... Per això, quan s'ona, vaga pels llavis seus un somris dels més irònics... És que sab que la música amanseix les feres... Per això riu...

Tàlia, mentrestant, plora l'ostracisme a que es veu damnada... Ella sent, però, allà, al més pregon i amagat del santuari de les sublims emocions, cicles, poemes i gestes, un inefable goig, un plaer excels: el de que si no l'hi han bastit, a Catalunya, un palau, tampoc han tingut ocasió, tal com ella, amb el sentit intuitiu de dòna subtil i experimentada, ho pressent, de profanar les belles concepcions artístiques i ennoblidores que li hauria pogut ocórrer presentar als ulls míops i a la obtusa intel·ligència dels poderosos burgesos de la comtal ciutat de Barcelona...

Ara, bé; uns comentaris. A Barcelona, a Catalunya, hi fa lleig, és impropï, és incompreensible, que Orfeu hi tingui un palau i no li tingui Tàlia; emperò és més lleig, més impropï, més incompreensible i més indigne, que els infants rebin les primeres lliçons instructives dels seus intel·lectuals i de les seves consciències de la faïçó morbosa que els és donada i amb la postergació iniqua, vergonyosa i antirracional que es fa del verb de

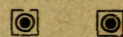
la raça... Com vol ningú que els homes i les dònes de Barcelona, de Catalunya, sentin l'art de Tàlia, expressat en l'idioma nadiu, si no el saben llegir ni escriure la majoria, dels catalans, i, per tant, no comprendrien, no comprenen, plenament la escenificació de fets que no n'han capít la gènesi ni la expressió extrínseca, el valor teatral?...

Quan els fills de Catalunya rebin la instrucció primària en un ordre d'elements íntegrament nacionalitzants, a Barcelona, a Catalunya tota, hi seran bastits palaus, més esplèndids, més sumptuosos, més dignes, encare, a Orfeu i a Tàlia.

Ara, Tàlia pot restar conforme en no tenir-ne de palau; i Orfeu, si volgués dir la veritat, hauria de confessar que no està massa content de tenir-l'hi...

Als burgesos de Catalunya idèntics efectes els produeix una composició d'harmonies, amb una mica, només, de força tècnica, dintre de la inspiració anímica més senzilla, que una representació escènica, per poca transcendència filosòfica o interès psicològic que el music o el comedïgraf, respectivament, hi hagin volgut simbolitzar o encarnar a les seves obres...

Tàlia i Orfeu, ara per ara, a Catalunya, per la desnacionalització en que tot es troba, ho tenen molt negre l'hostatjar-s'hi, a plena vida, en palau propi, car Orfeu, a voltes, apar que hi viu de favor...

Els conflictes socials

ELS EBENISTES

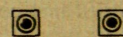
DESPRES de la persistent campanya encaminada a crear un estat d'opinió favorable a la jornada de vuit hores que darrerament ha vingut portant a terme el Sindicat d'Ebenistes i similars, el passat diumenge, al miting, resum de tots els celebrats, que tingué lloc a la Casa del Poble, es declarà la vaga general de l'ofici.

Des del passat dilluns, doncs, estan en vaga els obrers ebenistes, els quals no demanen altra cosa que la jornada de vuit hores. La vaga, fins ara, ha anat prenent cada dia més increment, secundant-la molts treballadors que, durant els primers dies de la mateixa, no vagaren.

Són alguns els patrons que han acceptat la demanda obrera, i serien més, encare, els que l'acceptarien, si no temessin les repressalies dels més grans patrons ebenistes del gremi.

Els obrers, que compten amb l'apoi moral de varis organismes proletaris, creuen que obtindran el triomf. D'aquí ve que, per moments, vagi assolint-se la unanimitat vaguística que, en els primers dies d'haver esclatat el conflicte, no hi existia pas.

El passat dimecres començaren les autoritats a entrar en funcions detenint nou obrers vaguistes. Pel que es veu, la tàctica governativa, en tots els conflictes obrers que van presentant-se, és la mateixa: fer ús de rigorismes extremats per tal que la desmoralització de l'esperit de solidaritat, de societarisme, sigui un fet en els rengles dels lluitadors proletaris.

Unió Catalanista

Secció Oficial

Novament s'avinenta, a tots els organismes adherits a la Unió Catalanista, que demà, diumenge, dia 29, a les deu del matí, en el local del Centre Nacionalista Català, Lladó, 7, pral., tindrà lloc el Consell General ordinari de Representants.

FONDES I CAFÈS

DE LES

COMARQUES GIRONINES

QUE, EN CONCEPTE DE SOTSCRIPTORS,

REBEN

LA NACIÓ

BANYOLES

Cafè Vila

CASSÀ de la SELVA

Fonda El Recreo

Fonda Barretina

FIGUERES

Hotel Comerç

GIRONA

Hotel Peninsular

Cafè Negre

LA BISBAL

Fonda Carull

OLOT

Cafè Novetats

Fonda «La Estrella»

PALAFRUGELL

Fonda Estrella

Hotel Orient

PALAMÓS

Fonda Trías

RIPOLL

Fonda Monestir

SANT FELIU DE

GUIXOLS

Fonda Marina

Cafè Comerç

SANT HILARI SA-

CALM

Cafè de la Unió

SANTA COLOMA

DE FARNÉS

Fonda Quimet

TORROELLA DE

MONTEGRÍ

Cafè del Comerç

Fonda del Comerç

NOTES DE LA GUERRA

De les hores de lluita i de treva

HEU'S AQUÍ les noves que els legionaris catalans dels exèrcits dels aliats remetien a les padrinetes respectives:

Les nenes Rosa i Dolors Torres han enviat els seus tercers «paquets» als soldats de la França per elles apadrinats, que han estat fets presoners, i ara són a Görlitz (Silesia) i a Cassel; per tant, encare no se sab si els rebran, ni si han rebut els anteriors; a les nenes els sab greu no poder saber si els seus apadrinats presoners els reben o si els cancerbers que els guarden se'ls queden.

Xavier Vieville i Agustí Delafortirie, del 43 d'Infant. de Lille, Paul Puig, del 80 d'Inf., i Joan Sicart, suboficial del 81 d'Inf., i P. Pascual i J. Rocaze, del 17 d'Artill. pesada, han remès lletres donant les gracies més expressives a les dones catalanes que per ells han fet alguna cosa per apaïvegar la situació seva en la lluita que mantenen contra els homes tenebrosos dels països del Nord.

Pere Roca, del 253 d'Inf., escriu a la seva padrina, la nena Amèrica Cardunets: «Amb pena profunda us faig saber que l'amic Cam-souline, el brau fill del Vallespir, portant socors als companys nostres, trobà la mort; era la nit del 9 de Setembre, cap allà les vuit, quan una colla de catalans estaven a la entrada d'una trinxera dalt d'un cim dels Vosges, des d'on se domina la vall de Munster; en aquells moments, caigué, a la vora d'ells, i esclatà, un obús asfixiant, i, en un no res, per la influència deleteria dels gasos, vintinou dels nostres braus soldats moriren per asfíxia —entre els quals hi havia nou catalans—; així és com volen imposar la seva cultura els fills de la gran Prússia.....»

A la padrineta de guerra Enriqueta Pi-quer, que demanava pel seu fillol, li fan saber que s'ha confirmat la seva mort; emperò, cal dir que caigué, al peu de la metralladora, quan es reconqueria el vilatge de Vaux (Verdun); el seu Regiment estava compost per homes del Rosselló i del Conflent. Era un valeros soldat aquell bon fill del Perthus.

Enric Colomer, caporal del 253 d'Infanteria, i Pere Boutet, sargent bombardier, han estat citats a la ordre del dia, pel seu heroisme, segons ens diuen des de Perpinyà.

Jesús Costa, legionari, està ferit greument d'un casc d'obús.

El corneta de la 7.ª Companyia, Berganzo, està ferit d'un braç.

D'en Manuel Sánchez, des de París, demanen l'adreça de la seva família, per a fer-li entrega de documents i objectes pertanyents al nomenat legionari.

Al voluntari Alfons Pérez, fill de Barcelona, music del Reg. Mar. de la Leg. Estr., li han estat remeses diverses composicions, entre les quals s'hi compten *L'emigrant*, *La santa espina*, varies cançons del mestre Vives i quatre sardanes donades per la casa Dotsio, a la qual se li regrencia tan delicat present.

El legionari Josep Pujol té concedida la Creu de Guerra per haver-se apoderat d'una metralladora imperial a la Picardia.

Francesc Muñoz, de Lleida, està citat a la ordre de la Divisió i té la Creu de Guerra.

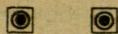
Isidor Pons, que, junt amb una colla de voluntaris, ha sorprès una trinxera teutona, té la Creu de Guerra.

Recomanem a les generoses padrines i padrins que enviïn els panellets i les castanyes als seus fillols que ho facin per paquet postal; LA NACIÓ i el Comitè de Germanor ho està fent així ja fa dies, per a què arribin a temps.

Se recorda a tots els bons catalans i catalanes que encare queden molts germans de patria que necessiten ésser apadrinats; cal no deixar-ne ni un de desemparat en aquesta lluita definitiva per la pau perpetua dels espermits i la normal existència de les nacions.

Als hospitals de sang de Serbia i a Anglaterra hi ha moltes infermeres filles de Catalunya; les que queden a la terra nadiua cal que facin tot quant els sigui possible pels legionaris catalans, perquè totes i tots tenim el deure de procurar per ells, car no hi ha ningú que no pugui fer-hi alguna cosa, ja que ha d'ésser espontania la ofrena i no es determina la quantitat ni la qualitat de les fineses...

Recordeu's que sou de Catalunya!

Pels homes que lluiten per la llibertat del món

JA és sapigut que a la nostra Redacció tenim oberta una subscripció destinada a l'enviament de *paquets d'apadrinament* per als voluntaris catalans que lluiten contra l'espirit dominador i absorbent dels teutònics. La nostra subscripció, cada dia més, va augmentant, però ha d'augmentar més, encare...

Cal, per això, que ningú, que cap amic nostre, que cap partidari de les nostres idees, s'oblidi de contribuir-hi.

	Pessetes
Suma anterior.	844'50
BARCELONA	
Maria Teresa Vernet.	1
VILANOVA I GELTRÚ	
Josep Vidal.	2
Josep Planas.	1
Jaume Trius.	1
Antoni Borbonés.	1
Antoni III.	0'50
Jaume Torrents.	0'50
Roc Bernadó.	1
Juli Ferrer.	0'50
Josep Escofet.	1
Antoni Escofet.	1
Pere Domingo.	0'25
Eudalt Prat.	1
TOTAL.	856'25

Se'ns ha remès una nota minuciosament detallada dels ingressos i despeses del Festival a profit dels voluntaris de Catalunya, celebrat, al Palau de Belles Arts, el dia 7 del present mes.

D'aquella nota, per la seva molta extensió, n'extraïem i publiquem, només, el següent

	Pessetes
Ingressos.	2252'65
Despeses.	597'60
Benefici líquid del Festival.	1655'05
Subvenció de l'Ajuntament.	500
Subvenció de la Diputació.	500
Total, a favor dels voluntaris catalans	2655'50

L'actuació obrera

EL passat diumenge els carrilaires de la Secció Barcelona-Nord es reuniren per a escoltar de llavis dels delegats, Ullod i Bernabeu, la gestió que portaren a cap en el Congrés carrilair, recentment celebrat a Madrid.

Després d'haver escoltat les manifestacions d'aquells companys, va discutir-se i acceptar-se la següent ordre del dia:

1.er Demanar el compliment de tot quant va pactar-se entre el Govern i el Sindicat per a solucionar la passada vaga.

2.^{on} Reclamar l'anul·lació de tots els càstigs, considerats com a represalies.

3.er Emplear la vaga de braços plegats durant el temps que es determini, si aquelles bases no fossin acceptades, i, en cas necessari, declarar la vaga general del Sindicat.

♦ El Sindicat de constructors de carruatges i ferradors, de Barcelona, posa en coneixement dels obrers del ram que es deuen abstenir d'anar a treballar a Sabadell, on hi ha vaga de l'ofici.

♦ Ha quedat constituït, a Barcelona, el Sindicat d'asserradors i esmoladors mecànics i similars. Formen la Junta els següents companys:

President, Salvador Vives; Vicepresident, Manel Olario; Secretari, Josep Bruch; Vicesecretari, Manel Bernadó; Tresorer, Tomàs Llovet; Comptador, Emili Gómez; Vocals: Joaquim Bernadó, Fèlix Sellarés i Baldomer Carbonell.

♦ Tots els obrers blanquers, o curtidors de pells, faràn bé en no acceptar oferiments per a treballar a Igualada si el jornal mínim no puja a sis pessetes per als oficials i a cinc per als peons.

La Junta del Sindicat corresponent d'aquella localitat, així ho adverteix.

♦ La campanya iniciada pels elements obrers organitzats de tot l'Estat espanyol cada dia obté més adeptes.

A Barcelona i altres punts de Catalunya són moltes les entitats obreres que tenen acordat secundar les decisions que adoptin els organismes directores d'aquest moviment d'opinió encaminada a obtenir una ampla amnistia per als condemnats polític-socials, i a l'assoliment del ràpid abaratiment de les subsistències.

♦ La vella entitat obrera, Les tres menes de vapor, ha acordat la seva dissolució, passant tots els seus adherits a integrar el Sindicat de l'Art Fabril, La Constància.

♦ El Comitè de la Federació d'Agricultors, de Tarragona, ha convocat un Congrés que tindrà lloc el proper dia 6 de Novembre. Les societats interessades que desigui enviar temes per a discutir en el mentat Congrés deuen fer-ho a nom de Francesc Roig, Baiges, 22. Reus.

♦ Segons anunciaren en un miting de propaganda societaria darrerament celebrat, els obrers barbers i perruquers de la societat La Unica han instal·lat una oficina de col·locacions encaminada a sotstreure als obrers de l'ofici que quedin sense feina, de la tutela dels corredors que, fins ara, sense cap escríptol, els havien explotat.

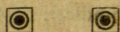
Aquesta societat posa en coneixement de tots els obrers d'aquell ofici i, en general, de totes les societats de resistència, que ha trelladat el domicili social al carrer de l'Hospital, 131.

Per al sosteniment de La Nació

A la extinció del deute del nostre setmanari hi han contribuït, fent se càrrec cabal de la transcendència de la nostra actuació, els donants següents:

	Pessetes
Ramón Solé.	2,00
J. Castanyer i Prat.	5,00
Pere Jordà.	1,00
Lluís Deulofeu.	1,00
Vicens Parera.	1,00
M. O. i R.	2,00
Manel Prats.	0,50
Un sotscriptor.	1,00
TOTAL.	13,50

En números successius, prosseguirem la publicació d'aquesta llista.

NOVES

UNA lletra de protesta—respectuosa, però—signada per un gros nombre de socis de l'Orfeó Gracienc, suara arribada a la nostra Redacció, expressa com les nostres paraules que, des d'aquest mateix lloc, en el número anterior, a la notable institució coral de la barriada de Gràcia feien referència, foren jutjades i interpretades en aquella casa... Explicacions?... Aclariment, per part nostra, de conceptes que no podem, nosaltres, admetre siguin titllats de despectius i molestosos per a aquell a qui anaven dirigits?... No, no; vagi, només, com atenció als nostres comunicants, la expressió, clara i explícita, de la contrarietat que ens produí oir, de llavis del President de la entitat coral gracienc, aquells mots dirigits, en castellà, a uns orfeonistes forasters que, admiradors de Catalunya i empesos per la voluntat d'un català, han sapigut adaptar, profitosament, gloriosament, en la vida humil del seu poble, una agrupació musical, ben notable, que, malgrat el segell i la peculiaritat ben pròpia que ostenta, està influenciada, innegablement, per l'amorós i fecunde esperit català que predomina en les coses essencialment nostres. Vol dir, això, que els orfeonistes grauens haurien acceptat amablement aquell discurs i no els hauria estat gens molest, si les paraules del President de l'Orfeó Gracienc, a ells dirigides, en la nostra parla, en la parla en que ells cantaren, aquella mateixa vetllada, una de les nostres més harmonioses cançons, haguessin estat pronunciades....

No fou així, i la desagradable impressió que a nosaltres—i altres concorrents, també—va causar-nos el fet que motivà les ratlles que han donat lloc a la protesta de que parlem volguérem trelladar-la a aquestes planes, no pas pel fet material, o pel mer gust de censurar-ho, sinó, més aviat, per a fer exteriorització del nostre condoliment per aquella decisió del President de la entitat gracienc, que va dordre'ns—i força—perquè venia a entelar lleugerament el bon concepte que — ja altres vegades ho hem manifestat en aquestes mateixes columnes — dins del nostre esperit ne tenim format.

• • LA NACIÓ • •

ABONAMENT

2 pessetes trimestre : : Estranger: 3 pessetes

Dr. Vilà i Torrent

ON PARLE FRANÇAIS ENGLISH SPOKEN MAN SPRICHT DEUTSCH
BARCELONA — Carrer Roger de Llúria, 44 (entre Gran-Via i Diputació)

Malgrat tot, però, les bones relacions que ens uneixen, corporativament, a aquella entitat coral, seràn, per nosaltres, mantingudes. LA NACIÓ actua i vol actuar, en tots moments, amb tota noblesa i amb la major sinceritat. Condemnarem un fet que nosaltres entenem, encare, és una lleugeresa; però, per damunt de les petites coses, sempre hi veiem, quan hi és, la magnitud, la transcendència d'una obra, que, en el cas de l'Orfeó Gracienc, és profundament afirmativa i, per tant, en alt grau lloable. Per això s'emporta les nostres simpaties i, pel mateix motiu, ens creiem amb dret perfecte a intervenir-hi.

Properament, tindrà lloc, al Foment del Teatre Català, la primera de les vetllades que la Comissió de Propaganda, d'acord amb el Consell Directiu del mateix, ha organitzat per a celebrar, durant la present temporada, en obsequi als seus socis protectors.

La sessió, que serà en honor d'en Frederic Soler, promet revestir excepcional importància, car en ella, l'eminent dramaturg Ignasi Iglesias, donarà lectura a un estudi que sobre la personalitat de l'autor de *La Dida*, està escrivint.

Oportunament s'anunciarà la data d'aquest acte, així com el nom de les altres personalitats que en honor d'en Frederic Soler hi pendran part.

El notable escriptor J. Conangla i Fontanilles ens ha remès un exemplar de la obreta, editada per *La Nova Catalunya*, de l'Havana, que porta per títol: *La Ciudadanía adoptiva. — Contribución al estudio de una rama del Derecho internacional privado*, en la qual l'autor fa una serie d'afirmacions que deurién ésser medidades per tots els catalans, als qui recomanem l'adquisició de la obra, perquè en les planes d'un periòdic subjecte a la legislació de l'Estat espanyol certs conceptes foren titllats pel senyor Fiscal.

Pot demanar-se a l'Havana: Compostela, 20.

L'Agrupació Deportiva Maraton, en vista del seu constant creixement, ha trelladat el domicili al carrer de Caçadors, 4, pral.

Dimarts vinent, dia 31 de l'actual, a les deu del vespre en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, tindrà lloc la Solemne Festa inaugural del curs de 1916 i de repartiment dels premis de l'anterior, als alumnes

METGE ODONTÓLEG, de les Escoles dentals de Madrid i Philadelphia (EE. UU.)

de les Escoles Mercantils Catalanes que sosté dita entitat.

El Grup Excursionista de l'Orfeó Gracienc, demà, diumenge, celebrarà una excursió a Santa Creu d'Olorde, passant per les fonts d'en Llaval·l i dels Arcs, i retornant al migdia.

A tots els socis i famílies que vulguin concorre-hi se'ls avisa que deuen trobar-se a la Plaça de Lesseps, a les sis del matí, recomanant-los la més rigurosa puntualitat per al millor ordre i efecte de la excursió.

A l'Ateneu Enciclopèdic Popular, a petició de varis socis, ha quedat oberta la inscripció per a la classe de català que s'inaugurarà el dia 8 del proper Novembre.

Les lliçons, a càrrec del professor J. Arlúbins, de l'Institut d'Estudis Catalans, es donaran els dimecres i divendres, de deu a onze de la nit.

Com que és reduït el nombre de places, es recomana, als que vulguin inscriure's, que ho facin amb tota la promptitud possible.

L'Orfeó Escola Coral Martinenc, volent fomentar l'afició a les lletres patries, i per a solemnitzar la diada de la festa major de Sant Martí, ha dirigit una crida, a tots els infants de la barriada, per a pendre part al concurs de lectura i escriptura catalanes que es celebrarà el dia 5 del proper Novembre, a les tres de la tarde, al domicili de l'Orfeó, Muntanya, 57.

Se concediran sis premis als sis nois que llegeixin més bé les poesies que se'ls entregaran al moment d'inscriure's, que pot efectuar-se fins el dia 4, o sigui l'anterior al del concurs.

El Jurat el formaran distingits escriptors catalans. El repartiment dels premis tindrà efecte el diumenge següent, a les dotze del matí, tenint el dret, el noi que obtingui el primer premi, de nomenar a qui vulgui com a reina de la festa.

Igual que la temporada anterior, la Secció Permanent de Propaganda del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, ha organitzat una serie de set funcions de Teatre Català, la primera representació de les quals tindrà lloc el proper diumenge, dia 5 de Novembre, a dos quarts de deu de la vetlla, posant-se en escena *Misteri de dolor*, del cultíssim comediògraf Adrià Gual, i la comedieta *Dissabte de glòria*, de l'excel·lent escriptor Manuel Folch i Torres.

S'ha obert l'abonament a la primera tanda de tres funcions, baix les condicions fixades a la Secretaria de la Secció nomenada, i els dies 3 i 4 de Novembre se despatxaran els bitllets per a la representació inaugural.

≡ POSTALS ≡

A BENEFICI DELS

Orfes Serbis

reproducció d'un hermós dibuix de l'APA

se'n vénen en aquesta administració

10 CÉNTS.

MUNDIAL PALACE

Biblioteca de Comunicació

COBERTS DES DE PTES. 3/50 - CONCERT TOTS ELS DIES

Els divendres 'Boullabaisse' - Dissabtes menú corrent i vegetarià

PORTA DE LA PAU

C. E. d'Arts Gràfiques, S. A.—Mallorca, 257 bis